

Ліпкан Володимир Анатолійович

Оцінка сучасних американських аналітичних досліджень щодо потенціалу стратегічного партнерства України та США

УДК [303.442.3»313»(73):[327:005.591.452:005.21(477+73)]]-047.44
DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2025-1.29>

Ліпкан Володимир Анатолійович
доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри кримінального
права, процесу та криміналістики
Академії праці, соціальних відносин
і туризму
вул. Кільцева дорога, 3А, Київ, Україна
ORCID: 0000-0002-7411-2086

Стаття присвячена оцінці сучасних американських аналітичних досліджень щодо потенціалу стратегічного партнерства України та США. Констатовано на: некомпетентність, відсутність умінь працювати з україномовними аналітичними дослідженнями, заангажованість, упередженість в американських аналітичних дослідженнях. Виявлено, що окремі аналітичні дослідження носять: маніпулятивний, сугестивний, та антиукраїнський характер; щодо останньої категорії встановлено та оприлюднено прізвища таких американських авторів. Висновається про відсутність консенсусних та науково розроблених засад здійснення аналітичних досліджень щодо України з боку американської школи аналітики.

Із позицій публічної дипломатії як елемента стратегічних комунікацій, виділено дії Росії проти США, які впливають на стратегічне партнерство України та США: 1) відкрита дипломатія; 2) пропаганда та лобіювання; 3) громадська дипломатія; 4) культурна дипломатія. Проаналізовано кожний напрям. Здійснено аналіз артикульованих в американських аналітичних дослідженнях п'яти видів змінних для аналізу військової могутності України та РФ в разі активізації збройного конфлікту і його переростання у відкриту війну. Встановлено, що у чисельних американських публікаціях безпідставно і без належної наукової експертизи відбувалося фактичне тиражування та реклама, масштабування потрібних РФ ідей, брендинг.

Встановлено, що неправильна і завищена оцінка рівня російського військового мислення, порівняно із заниженням рівня військового мислення і військової думки в Україні унеможливили правильно визначити американським дослідникам формат війни, що також вплинуло на інтенсивність та потенціал розвитку стратегічного партнерства України та США у воєнній сфері. Аналіз американських досліджень свідчить про поверховість у наукових підходах, бажання пристосувати факти до наперед підготовлених висновків, надмірне захоплення методом case study із подальшою його некоректною екстраполяцією на інші театри бойових дій та інших геостратегічних акторів. До 2022 року виявлено достатньо незначну кількість наукових джерел, в яких принаймні порушувалося б питання щодо більш коректного та обережного ставлення до формулювання оцінок щодо „могутності” армії РФ та ефективності проведених реформ.

Констатовано на відверту упередженість та зверхність американських авторів як до українського досвіду, так і до української військової та геостратегічної думки. Визначено пул псевдоекспертів, які навмисно спотворювали інформацію щодо справжньої військової могутності України, надавали необґрунтовані висновки, що суттєвим чином вплинули на інтенсивність військової допомоги України щодо протидії збройній агресії РФ.

Науково необґрунтована діяльність окремих псевдоекспертів з України в США цілком негативно вплинула на песимістичні прогнози щодо шансів України у війні проти Росії. Через суттєвий брак агентурної розвідки і як наслідок первинної агентурної інформації, не проведення власних активних заходів, фактичну бездіяльність ODNI щодо запобігання війни проти України, спотворені негативні оцінки підтримувалися на рівні Державного департаменту США, Пентагону, а також окремими європейськими політиками та аналітичними центрами, які переважно розглядали зовнішню політику України лише в контексті зовнішньої політики РФ, і фактично в реальній політиці не зважали на міжнародну суб'єктність України. А такі впливові журнали, як: 1) Foreign Affairs; 2) Foreign Policy; 3) Politico; 4) RUSI Journal – стали хабом формування антиукраїнської доктрини на науковому рівні із подальшою екстраполяцією на реальну зовнішню політику.

Ключові слова: аналітичні дослідження, аналітичний наратив, стратегічне партнерство, стратегічна політика, провал американських аналітичних досліджень, стратегічний курс держави, зовнішня політика, міжнародна безпека, геостратегія Української Держави, українська цивілізаційна ідентичність, війна РФ проти України.

Вступ. Руйнування суверенної держави починається не з порушення державного кордону та територіальної цілісності. Воно формується заздалегідь через:

- 1) системний інструментарій стратегічних комунікацій;
- 2) зменталення нації;
- 3) позбавлення її цивілізаційного виміру;

- 4) дезорієнтація в цивілізаційній ідентичності,
- 5) дискредитація національних лідерів,
- 6) знецінення науки та стратегічного мислення,
- 7) знеславлення історичних постатей;
- 8) індоктринація чужих стратегічних наративів;
- 9) масштабування токсичності до стратіархів;
- 10) девальвація державності.

Справжня аналітика не досліджує того, що є предметом обговорення в соціальних мережах на етерах телебачення, або ж серед тих псевдоекспертів, бажання стати інфлюєнсерами яких утворило таке явище як *експертократія* [1].

Руйнація держави, демонтаж державності та позбавлення цивілізаційної орієнтації відбувається тими, про кого мало хто пише, а навіть в тих роботах, де у вигляді наукових дискусій відбувається презентація пропозицій або гіпотез, то їм дорівнюють участь в конспірологічних теоріях, теоріях заклоту і таким чином дезавуюють цінність їхніх досліджень, нівелюючи інтелектуальний статус та здатність впливати на прийняття органами державної влади відповідних національним інтересам рішень.

Зважаючи на таку ментальну особливість українського народу, як неможливість підкорення водночас теоретична імовірність повного знищення, архітектори світової національної фрагментації і тотального хаосу, формують умови для продовження тотальної геноцидної війни, знищення генофонду української нації з метою стратегічної неможливості відтворення українського населення та зменшення стратегічного потенціалу української нації, передусім інтелектуального, духовного і матеріального.

Питання формування національної держави ворогами України відверто асоціюють і дорівнюють до порушень «демократії», тим самим індоктринуючи алгоритми дестабілізації зсередини суспільства, розрив українського етносу, зменшення пасіонарності титульного етносу та викривлення доіпріїв гуманітарної аури української нації [2, с. 306–326], зміну коду нації.

Таким чином архітекторам хаосу на постійній основі пропагуються та підживлюються міжусобні війни з метою взаємного знищення. Однак, в контексті триваючої українсько-російської війни за умови збереження парадигмальної матриці західними стратегами, відмічу: ані Україна, ані Росія не стануть на засадах суверенної рівності:

- 1) повноправними членами ЄС;
- 2) повноправними членами НАТО.

Перманентна та екзистенційна ворожнеча між українською нацією та російським політичним режимом утворюють солідний пласт для всебічного наукового осмислення. Тому не варто очікувати на швидкі рішення із боку вчених західного світу (*історія країн більшості з яких набагато скромніша як за своїм віком, так і за досвідом державоґенезу*), адже вони не розуміють і не можуть розібратися в докорінних причинах віковичної боротьби російського політичного режиму проти Української соборної держави та українства в цілому [2, с. 62–70].

Водночас замість концептуального діалогу та вироблення засад стратегічної взаємодії, ЄС

та НАТО повністю ізолювало Україну, лишивши на цивілізаційному узбіччі.

Тож становлення суб'єктності, формування власного українського цивілізаційного виміру виступає ключовим завдання сучасних політологів та політиків. Без вирішення питання із національною та державною ідентичністю, наші нащадки не зможуть зорієнтуватися в буремному світі, де ключовою засадою міжнародних відносин стає сила, ідеологія, рішення засновані на силі.

Національний суверенітет підкреслює та увиразнює національну ідентичність, і саме на цих постулатах має будуватися національна держава. Україна має усвідомити власну суб'єктність через власні осмислені дії, секторальні стратегії та українську геостратегію як генеральний напрям стратегічного розвитку Української Держави.

Мета і завдання дослідження. Дане дослідження виконане з метою формування засад для самовизначення на підставі національних цінностей та традицій формування орієнтирів української цивілізаційної ідентичності.

Практична необхідність дослідження полягає у необхідності усвідомлення корінь формування політичних рішень щодо України з боку американського політичного керівництва згідно з результатами аналітичних досліджень. У *теоретичній царині*: уможливить прагматично підходити до «аналітичних досліджень» будь-яких think tank (аналітичних спільнот), включаючи RAND, CSIS та інших, усвідомлюючи їхню гіпотетичну чи то заангажованість, чи то упередженість, чи некомпетентність окремих аналітиків.

Методи та принципи дослідження. *Методологія дослідження*: політична лінгвістика, аналітична наратологія, націобезпекознавство, теорія ігор, політичний аналіз, теорія геостратегії.

Принципами даної розвідки виступають: українсько-, безпеко-, державо-, європоцентризм, що в сукупності мною пропонується називати синтетичним терміном: **геостратегоцентризм**.

Маяком дослідження виступає чітка та однозначна категорійно-понятійна система. Чіткість дефініції увиразнює ясне розуміння політичного явища та відображення його на рівні семантичних одиниць. Ключовою лексемою виступає дефініція «стратегічне партнерство».

Результати. Стратегічне партнерство – система міжнародних відносин між державами, реалізація яких передбачає досягнення спільних стратегічних та пріоритетних національних інтересів обох країн, відповідним розподілом ризиків, відповідальності та міжнародно-правових зобов'язань, безпекових гарантій між ними, з метою досягнення спільних стратегічних пріоритетів держав, взаємовигідної співпраці на довгостроковій основі у формуванні (відновленні) якісно нових та/або модернізації (рекон-

струкції) наявних міжнародних відносин, об'єктів та послуг, які потребують залучення стратегічного потенціалу обох держав, та у користуванні (експлуатації) такими об'єктами та послугами з урахуванням впливу геостратегічних чинників на засадах визнання національних цінностей партнерів та суверенної рівності.

На підставі проведеного мною дослідження, власного досвіду правотворчої та політичної, консультативної та аналітичної діяльності, а також проходження навчання в Університеті Делаверу США за програмою «Глобальне лідерство і міжнародна безпека», в тому числі в аналітичних центрах США формулюю оціночні критерії для ідентифікації позанаукових, сугестивних та антиукраїнських досліджень із використанням аналітичного наративу, теорія якого розробляється в рамках моєї наукової школи [3].

Здійснений аналіз еволюції як самого стратегічного партнерства, так і його рефлексії у відповідних документах різного рівня, інформаційних матеріалах уможливорює дійти висновку про відсутність у переважній більшості із них чітко визначеної **методології проведення дослідження**. Якщо щодо результатів і прогнозів стосовно війни РФ проти України в аналітичних спільнотах США та України не було суттєвих розбіжностей, то в питаннях методології спостерігалися значні прогалини. Існують вони і зараз, після приходу до влади у 2025 році Д. Трампа і маніфестації імперативу нової адміністрації **«міць Америки через силу»**.

Сучасна зовнішня політика США продовжує будуватися на геостратегічній думці Г. Кіссінджера та його послідовників, які навіть і зараз після другого приходу Д. Трампа до влади продовжують вважати Китай найбільшою загрозою для США, ніж Росію, хоча **саме Росія**: здійснює постійні цілеспрямовані реальні та конкретні системні дії, прямо спрямовані проти національних інтересів США, руйнування їх глобального лідерства, підрив довіри до НАТО та його фрагментація, посилення координації між країнами БРІКС, об'єднання антизахідної коаліції держав, а також структурування геостратегічного ландшафту відповідно до месіанської ідеї неоімперіалізму.

Небажання бачити це політиками, не звільняє науковців від надання науково обґрунтованих досліджень, складання аргументованих стратегічних прогнозів щодо можливостей Росії спричинити реальну шкоду США. Адже некоректна методологія щодо аналізу діяльності геостратегічних акторів, спричинює невалідність і наукову необґрунтованість висновків щодо ролі стратегічного партнерства України та США в умовах трансформації світового порядку в умовах відцентрових тенденцій: самозбереження, розвитку, експансії, глобалізації, стратегічної автономії.

Домінування і надалі позиції невизнання РФ своїм ворогом прямо впливає як на розвиток аналітичних досліджень у США щодо України, так і на можливості самої Америки ефективно будувати та реалізовувати власну геостратегію в початкових умовах стратегічної помилковості щодо прагматичного аналізу геостратегічного ландшафту. Ненависть до США та України – це те, що матеріально увиразнюється в будь-яких російських наукових дослідженнях і виховують змалку у будь-якого громадянина цієї країни.

Застосування інструментарію стратегічних комунікацій, уможливорює стверджувати про наявність суттєвих методологічних перешкод для реалізації стратегічного партнерства України та США за умови подальшого нехтування і зневажання на змінювану реальність, того чорного лебедя [4], який дедалі глибше руйнує засади Deep State, впроваджуючи та індоктринуючи до системи державного управління елементи хаосу та дезорганізації конституційного ладу США.

Технофашизм, який причаївся за спиною Трампа, має не мати руйнування державного апарату, дестабілізацію усієї системи національної безпеки. Це робиться для того, щоб коли американці колись одного дня прокинуться і забажають змінити владу, їм цього не дадуть зробити, бо вся система безпеки буде під імперативною владою технофашистів: дискредитація ЦРУ, скорочення ФБР, передусім відділів контррозвідки, рішення щодо припинення кібероперацій проти РФ, звільнення та суттєві скорочення співробітників Державного департаменту, створення Федеральної поліції – це дії, прямо спрямовані на шкоду США, на підрив їхньої державності. Це серйозний виклик системі стримувань та противаг іспит демократії на стійкість.

Тож, розвиток аналітичних досліджень має суттєве значення для того, щоб вчасно ідентифікувати здатність аналітичних спільнот передбачати зміну політичного режиму та формулювати коректні геостратегічні висновки щодо зовнішньої політики США.

Так, з позицій публічної дипломатії [5, с. 450], як елемента страткому, виділю **дії Росії проти США, які впливають на стратегічне партнерство України та США**:

1) відкрита дипломатія – на відкритих заходах РФ та США, перші завжди маніфестували та артикулювали свої імперські настрої, світогляд, поступово переконуючи дипломатів США у тому, що розвал СРСР став найбільшою геополітичною катастрофою ХХ століття для Росії. За таких умов, за російською інтерпретацією усі квазідержави, є природним «пострадянським простором», який РФ хоче просто об'єднати, виправляючи «помилку» 1991 року, тому ніяких порушень міжнародного права в цьому, на думку РФ не виявлено.

На жаль серед українських дослідників також превалює підхід послуговування терміном «*пострадянський простір*», який є деструктивним наративом віковичного творення української державності. Рефлексія даних посилив у США віднайшла свій відгомін у виступі Дж. Г. У. Буша старшого, знаного як «*котлета по-київські*», на якому він закликав українську владу відмовитись від незалежності і перебувати далі під загарбанням і рабством у складі Радянської імперії (під назвою СРСР); однак пізніше – 27 листопада 1991 року – ухвалив неочікуване рішення (зумовлене електоральними мотивами та виборами в США) негайно визнати незалежність України;

2) пропаганда та лобіювання – здійснення жорсткого впливу з боку РФ на керівництво та аналітичні спільноти США з метою формування вигідного для РФ ставлення до Української Держави: починаючи від підроблення, переписування та привласнення історії, формування міфологем, насаджуючи культ «людожерного Бандери», завершуючи брендингом ЗС України або окремих його підрозділів «нацистським угрупованням», та влади України – новою Хазарією, яка прагне знищити українців із подальшим переселенням богообра-них на українську землю, яка їм не буде належати;

3) громадська дипломатія – вплив інститутів громадянського суспільства, аналітичних спільнот на громадськість США, журнал *National Interest* курується колишнім російським громадянином і формулює потрібні Кремлю антиукраїнські наративи;

4) культурна дипломатія – розроблення і просування культурних продуктів, передусім через кіно, мистецтво. Найбільш характерним є аналіз політичних серіалів, зокрема драми каналу CBS «Мадам державний секретар» Барбари Хіл. У даному серіалі в одній із серій 4 сезону (було знято у 2018 році) лунає фраза матері вбитого американського солдата в Україні: «Навіщо посилати американських солдат до тієї країни, яку на мапі можна навіть не одразу знайти». У другому сезоні серіалу, який було знято у травні 2016 року, тобто на другий рік після анексії окремих територій Української Держави, у 8 серії взагалі обмірковується розподіл України на частини, які до речі, сьогодні можна побачити в різноманітних інтерпретаціях «мирних планів» для України, які в значній кількості представлені в публічному доступі. Однак дані пропозиції та узагальнення складені без урахування українських стратегічних національних інтересів, не відповідають Конституції України і не будуть визнані, щоб не трапилося, на рівні природного права та реалізації концепції державної ідентичності на власну державу.

Але у цих пропозиціях зовсім **не йдеться** про: розподіл Росії (про це існують ґрунтовні роботи українського вченого Ю. Липи [6], Я. Бугайський [7]);

• державну політику рашизму (про сутність якої досить яскраво викладено в книзі відомого українського дипломата Ю. Щербака [8]);

• репресії, депортації (зокрема примусового виселення українців з Лемківщини, Надсяння, Холмщини, Південного Підляшся, Любачівщини, Західної Бойківщини) [9];

• масовий комуністичний терор [10];

• геноцидні війни Леніна – Сталіна Путіна в Україні (про які є ґрунтовні дослідження українського вченого М. Дорошка [11]), адже М. Дорошко ставить влучне запитання: «Чому попри розпад СРСР у 1991 році, Російська імперія досі жива?» [11, с. 6];

• встановлення контролю над ядерними об'єктами Росії, дії, спрямовані на Росію. Навіть в кіноіндустрії, Росія подається хоч і не завжди надійним, але партнером США у майбутній потенційній війні проти КНР. Війна проти КНР сценарно подається лише в рамках кіно, однак в реальності шкоду національним інтересам завдає саме Росія, а не КНР, адже реальні дії РФ маю наступні прояви: вплив на вибори, кібератаки, пошкодження трансатлантичних кабелів, розвідувальна діяльність, підкуп державних чиновників, арктична маніфестація домінування тощо.

І це питання також стосується стратіархів у США, адже глобальне лідерство США передбачає глобальну відповідальність, в тому числі і за унеможливлення генерування нових імперій, нових вісей Зла. Поки режим Трампа плануватиме економічні вигоди від реалізації власних рішень, неоімперіалізм проковтне США через інші проєкти, в яких геостратегія завжди є вищою за геоекономіку.

Роль «розумних росіян» також тиражується і в багатьох інших серіалах, зокрема «Зоряний шлях», де одним із «космічних та математичних геніїв» є росіянин із прізвиськом російського письменника, при цьому насправді ігноруються історичні факти, а не домисли та видумки сценаристів, про те що всі космічні програми СРСР трималася на українцях. Зокрема Є. Масляк стверджує: «Вся теорія космічних польотів створена генієм української нації» [12, с. 162]. Про це є чимало окремих досліджень. Без України космічна програма СРСР була б неможливою. Без України Росія назавжди буде закута ланцюгами євразійської цивілізації.

Таким чином на рівні кіномистецтва формується чітке уявлення про «сильну, розумну, військово могутню державу РФ, з якою США, як така ж аналогічна, рівноправна держава, має взаємодіяти». водночас не зрозумілим чином описується Україна, яка, начебто, перебуває на шляху «перманентного становлення своєї державності» або якийсь шматок території, розподіл якого і є питанням лише часу і політичної волі центрів сили та геостратегічних акторів.

Тож не слід брати до уваги не обґрунтовані та безпідставні заяви окремих осіб, котрі стверджують про відсутність зв'язку між *культурною та відкритою і прихованою дипломатією* як складовими частинами державної політики США. Роками в американських серіалах, фільмах, телепрограмах формувалося викривлене спотворене уявлення про українців, одним із наслідків чого і стала агресивна війна, відсутність стратегічного бачення у США параметрів справжнього стратегічного партнерства.

Якщо у українців таке бачення завжди було: стратегія набуття повноправного членства України в НАТО (п. 88 Стратегії зовнішньополітичної діяльності України (далі – ЗПД) [13]), стратегія євроатлантичного співробітництва, набуття повноправного членства України в ЄС (п. 73 Стратегії ЗПД), і це було чітко унормовано в актах стратегічної правотворчості, зокрема США чітко визначено «стратегічним партнером» (пп. 99-102 Стратегії ЗПД), то такої синхронності, рівнозначності, рівноправності та спільності у ставленні США щодо України не існує.

Бракує його і зараз, хоча саме Україна довела, що вона найбільше за будь-яку країну, яка зараз входить до НАТО, є готовою стати пліч-о-пліч із США і бути глобальним форпостом дотримання цінностей та балансу добра і зла на планеті, дотримання міжнародного миру та безпеки, примушення до миру порушників міжнародного права, стати **«Спартою Європи!»**

Певним чином підтверджує подану думку і проведена в грудні 2024 в Дубаї під головуванням Китаю зустріч п'яти ядерних держав: Великої Британії, США, Франції, Китаю та РФ з метою обговорення змісту ядерних доктрин, уточнення чіткого та ясного спільного розуміння їхніх положень з метою запобігання непорозумінням і прорахунків у цій сфері. П'ятірку було створено за ініціативою Великої Британії у 2009 році для підтримки дії Договору про нерозповсюдження ядерної зброї. Це єдина площадка, де в закритому форматі на регулярній основі п'ять офіційних ядерних держав обговорюють питання міжнародної безпеки стратегічного порядку. Важливість звернення до даного питання полягає у тому, що в оновленому Дж. Байденом документі «Керівництво з використання ядерної зброї (Nuclear Employment Guidance)» чітко визначено в ієрархічному розташуванні «потенційні супротивники» одночасне стримування ядерних амбіцій яких становить пріоритет стратегічної політики США: Росія, Китай, Північна Корея [14].

Тобто попередня адміністрація Байдена чітко поставила **Росію на перше місце серед загроз для США**.

Масштабування світового безладу, дезінтеграція світового порядку зумовлюють не лише зміну

вагомості та військової могутності геостратегічних акторів (центрів сили, ядерного потенціалу ядерних держав, розширення кола держав, що володіють ядерною зброєю або є «сплячими»), а й передусім необхідність парадигмальних змін в тому числі в рамках американських безпекових досліджень, де власно і формуються засадничі положення щодо глобального лідерства США, форматів та сценаріїв його досягнення та утримання, а також стратегічних партнерів (альянсів, блоків тощо) на цьому шляху.

Прийшов час змінити ставлення до України як «пострадянської країни, підрадянської колонії, російського ментального простору», слід позбутися меншовартості в американських розвідках щодо усвідомлення українців як самодостатньої історичної, сильної та вольової державотворчої нації, яка має власну національну сильну та ефективну державу.

Відзначу, що під час навчання в Університеті Делаверу США з міжнародної безпеки я достатньо серйозно ознайомився із можливостями недержавних аналітичних спільнот впливу на формування державної безпекової політики, а також розроблення та корекцію геостратегії США. Слід визначити, що більшість цих спільнот фінансово залежить від певних політичних партій (сил, спонсорів, донаторів), а науково-дослідна робота в університетах і викладачі завжди формують свої дослідження в розрізі правлячої на даний момент партії. Тож формування висновків відбувається не завжди в умовах очевидної неупередженості та об'єктивності, врахування всього спектра геостратегічних факторів, що чинять вплив на українсько-американські відносини, становлять їхній зміст та формують умови для диференціації з метою виділення стратегічного змісту.

Найбільш маститими аналітичними спільнотами в США виступає RAND та CSIS, вивчення аналітичних досліджень яких, окрім власного аналізу, і було покладено в основу авторських висновків у даній статті. Існують, звичайно, й інші поважні організації, але докладний аналіз їхньої діяльності виходить за межі та предмет цієї статті і є окремим об'єктом самостійних досліджень.

Отже далі проаналізую політичний зміст американських політичних досліджень

Характерологічною особливістю формування аналітичного супроводження процесів СП виступав аналіз значної кількості фактологічного матеріалу, застосування значного спектру моделей, в тому числі генеративного штучного інтелекту. Однак здебільшого ці висновки носили одноманітний та викривлений характер. Дослідники з CSIS використовували п'ять видів змінних для аналізу військової могутності України та РФ в разі активізації збройного конфлікту і його переростання у відкрити війну [15, с. 43].

1. Кількісні – яка саме точно обчислена кількість солдатів та якої техніки армії РФ потрібна для перемоги над ЗСУ і завоювання та подальшого утримання Східної та Південної України [16].

2. Якісні – якісна перевага армії РФ, була скоріше констатована, ніж доведена, і здебільшого, ґрунтувалася на російських заявах, в тому числі і щодо порівняння із провальними наземними операціями в Ічкерії та Грузії [17], припущеннях щодо точності та прицільності із досягненням максимального ефекту російських ударів із великої відстані, а не на реальних оцінках, не кажучи же про дані Офісу національної розвідки (ODNI). Так, фахівцями RAND напередодні війни 24 лютого 2022 року було визнано помилковим підходи щодо зосередження на зброї відносно малої дальності, що не враховувало вирішальної ролі, яку можуть зіграти російські повітряні та протиповітряні ракетні удари (що згодом і трапилося в 2024 році, коли через критичний брак дальнобійної зброї Україна втратила значну кількість території та зазнала шкоди значної кількості об'єктам стратегічної інфраструктури, в тому числі і цивільної) [18].

23 лютого 2022 року М. Кофман заявив, що «російські війська мають значну кількісну та якісну перевагу, натомість Кремль страждає від високого ступеню воєнного оптимізму – типової помилки агресорів протягом всієї історії [19]. Як би там не було, але в рамках відкритих американських досліджень мною не встановлено валідних відкритих наукових розвідок, в яких би за допомогою чітко визначеної та релевантної методології було визначено **якість армії РФ**.

Так само, в іншій своїй статті у впливовому журналі М. Кофман відзначав: «Україна має величезну територію, що робить неможливим для слабких збройних сил цієї країни організувати ефективну оборону проти вторгнення» [20]. Тобто констатуємо на повну упередженість і маніпулятивний та сугестивний характер даних, які подавалися в якості «експертного висновку» і чинили вплив на ухвалення рішень щодо реальної воєнної допомоги з боку США його керівництвом.

3. Доктринальні. Важливим доктринальним брендингом стала розтиражована, міфічна, так звана «доктрина Герасимова», яка насправді повторювала окремі фрагменти американських досліджень щодо силової складової страткому та ведення гібридних війн, концепції м'якої сили Дж. Ная. Однак широка популяризація окремих ідей, які гучно та безпідставно були масштабовані та гіпертрофовані до статусу «військових доктрин РФ», сприяли некоректній оцінці американськими військовими фахівцями доктринального рівня військового стратегічного мислення. Він був безпідставно завищений та перебільшений.

Більше того в американському мілітарному дискурсі поступово почали з'являтися публікації щодо

брендингу РФ як «законодавця мод» у військовій доктрині [21; 22]. Причому такі дослідження щодо прославлення «могутності» армії РФ носили системний та скоординований характер, оскільки дані наративи впроваджувалися у американських дослідженнях як стосовно сухопутної могутності, так і морської [23; 24] і повітряної [25–28]. Окрема «реклама» була здійснена російським гіперзвуковим ракетам «Кінжал» [29], адже в наукових публікаціях стверджувалося про фактичну неможливість щодо їхньої нейтралізації звичайними силами ПРО, але практика війни і діяльність ППО ЗСУ показали інше: **все, що летить проти України – ЗСУ приземляє**.

Як не дивно, але такі окремі хвалебні оди, перекладені англійською і тиражовані згодом у мілітарному геостратегічному дискурсі США (корпорація RAND робила посилання на це джерело) були підготовлені також і українцями: Тетяною Маляренко та Борисом Кормичем, які фактично вихваляли та індоктринували російські воєнні доктрини як «сучасні взірці світової мілітарної думки», впроваджували в дискурс назви захоплених українських територій на кшталт «народних республік», а також назвали війну «конфліктом» [30]. Це питання вже окреме до правоохоронних органів щодо кваліфікації дій даних осіб за ч. 3 ст. 111¹ «Колабораційна діяльність»: «Здійснення громадянином України пропаганди у закладах освіти незалежно від типів та форм власності з метою сприяння здійсненню збройної агресії проти України, а також дії громадян України, спрямовані на впровадження стандартів освіти держави-агресора у закладах освіти».

У чисельних американських публікаціях безпідставно і без належної наукової експертизи відбувалося фактичне тиражування та реклама, масштабування потрібних РФ ідей, брендинг [31–34], який був потрібний для подальшого залякування світу «глибиною своїх військових доктрин», зокрема винаходом у вигляді батальйонно-тактичних груп – невеликі піхотні батальйони або їх частини, посилені бронетанковою артилерією та іншими артилерійськими системами та ракетним озброєнням, які, за свідченням «експертів» перевершили можливість США за дальністю і ефективністю [35–37].

Натомість саме моделі, а також роками впроваджуваний міф про «другу армію світу», глибину та потужність військової думки, військового мислення (доктринальний рівень, активна оборона) унеможливив об'єктивно оцінити бойовий потенціал армії РФ, її реальну здатність в перші часи війни до ефективних та активних наступальних дій, а також до політичної волі застосування тактичної ядерної зброї проти України.

Незважаючи на розрекламовані «сучасні військові доктрини», зброю «якої не бачив світ», фахівці з RAND стверджують, що українські військові на перших етапах впоралися з повно-

масштабним вторгненням із більшою ініціативою і творчістю, однак в 2024 році вони стикаються із найбільш тяжкими проблемами із початку війни [38]. Таким чином неправильна і завищена оцінка рівня російського військового мислення, порівняно із заниженням рівня військового мислення і військової думки в Україні унеможливили правильно визначити американським дослідникам формат війни, що також вплинуло на інтенсивність та *потенціал розвитку СПУС* у воєнній сфері.

4. Емпіричні. Маніпуляції із емпіричними даними наперед унеможливили до об'єктивної оцінки боєздатності армій України та РФ. Здійснений мною аналіз американських досліджень свідчить про поверховість у наукових підходах, бажання пристосувати факти до наперед підготовлених висновків, надмірне захоплення методом case study із подальшою його некоректною екстраполяцією на інші театри бойових дій та інших геостратегічних акторів [38]. Одним із таких досліджень є робота Dara Massicot, яка використовувала приклад Сирії для того, щоб довести, що «російські сухопутні війська продемонстрували значне вдосконалення» [39; 40].

До 2022 року мною виявлено достатньо незначну кількість наукових джерел, в яких принаймні порушувалося питання щодо більш коректного та обережного ставлення до формулювання оцінок щодо «*могутності*» армії РФ та ефективності проведених реформ [41; 42].

Із цього приводу влучно зазначає Бетіна Ренз: «Війна лежить у площині непередбачуваності та невизначеності. Її перебіг мінливий, а результати непередбачувані, відтак критичні невдачі на ранніх етапах, засновані на хибних припущеннях, можуть мати більш довгострокові наслідки, ніж помилки на більш пізніх етапах» [14].

Однак, в 2024 році в своїй аналітичній доповіді щодо провалів американських авторів та аналітичних спільнот в аналізі українсько-російської війни, фахівці корпорації RAND формулюють дуже критичні, але важливі для українського геостратегічного дискурсу висновки: «Усі вихваляння російського досвіду вдосконалення та маневрів у Сирії виділяються тим, що аналітики дуже по-різному ставилися до **українського досвіду на Донбасі**. Незважаючи на те, що українці, які воюють на Донбасі, продемонстрували помітне бойове вдосконалення в умовах, набагато ближчих до тих, що будуть у 2022 році, американські аналітики загалом відкинули цей досвід як такий, що не допоможе їм виправити величезну різницю в силі, яка нібито існувала між Україною та Росією» [15, с. 45].

Таким чином констатується відверта упередженість та зверхність американських авторів як до українського досвіду, так і до української військової та геостратегічної думки. Державний секретар

Марко Рубіо 30 січня 2025 року дуже чітко висловував: «...the more I read people who claim to know about foreign policy, the more I realize that a lot of the people we believe are experts have no idea what they're talking about» [43].

5. Політичні і соціальні. Досліджуючи соціальні проблеми в Україні та Росії, автори в окремих американських дослідженнях доволі односторонньо стверджували про наявність тотальної корупції в Україні [44], яка унеможливить системний опір РФ, і навіть її прийняття до ЄС [45]. Водночас нехтували існуючою тотальною корупцією в РФ, яка також стосувалася і армії цієї країни, її озброєння, оснащення та бойової готовності, логістики. Згодом це знайде своє підтвердження, коли буде усунуто з посади міністра оборони РФ С. Шойгу, а проти його заступників буде порушено низку кримінальних справ за вчинення корупційних злочинів.

У контексті становлення цивілізаційної ідентичності варто відзначити і на ті публікації, в яких американські дослідники, не цитуючи жодного україномовного джерела (спираючись на російськомовні джерела, дослідження Валдайського клубу РФ) надають власні сфальсифіковані суб'єктивні оцінки щодо відсутності української національної ідентичності, будучи фактично, несвідомо, зброєю та інструментом російської пропаганди, адже чимало західних аналітиків пройшли підготовку як фахівці з Росії, а не з України. Певним чином на цьому шляху опинився і відомий політичний оглядач та коментатор Такер Карлсон, який почав тиражувати промосковські наративи.

Передусім це стало наслідком застосування політики страткому, зокрема публічної дипломатії, коли в рамках неоімперської політики рашизму на всіх рівнях впроваджувався термін «*пострадянський простір*», «*республіки колишнього СРСР*», тощо. Тим самим віковичний шлях державотворення, історія незалежних держав, зрабованих радянською імперією, закатованих комуністичним терором, голодомором, репресіями, геноцидними війнами, розшматуванням територій, депортаціями тощо фактично стиралися та зникали із геостратегічного дискурсу, лишаючи РФ «спадкоємцем великої держави СРСР, розпад якої став найбільшою геополітичною катастрофою для лідерів московського режиму» [46].

Американські дослідники не прагнули дослідити історію утворення СРСР як імперії, тож помилково відправною та початковою точкою своїх досліджень щодо геополітичної могутності вважали існування СРСР.

Але якщо для Росії руйнація СРСР – катастрофа, то для інших незалежних держав, і всіх країн світу, передусім для України – шлях до відновлення національної державності, творення власної цивілізаційної ідентичності.

Відзначу, що названа категорія американських «експертів» безвідповідально тиражували поверхові висновки щодо сумнівів у самобутності та окремішності української нації, мінімізуючи та анігілюючи мовні, культурно-історичні, етноментальні та політичні відмінності між суверенними і незалежними державами, які відновили свою державність після краху радянської імперії. Вони їх просто не знали. Відтак такі дослідження мають суто маніпулятивний характер, не мають достатнього рівня наукової цінності і не можуть верифікуватися валідаторами на предмет можливості послуговування при формуванні зовнішньої політики США щодо України.

Таким чином, наведення даних описових ознак, органічним чином підводило до сформульованої думки в рамках окремих американських досліджень про відсутність у України суб'єктності і наявності в українсько-російських відносинах суб'єкт-об'єктного підходу, де Росія виступає суб'єктом, а Україна – об'єктом.

Так, в публікації Є. Румера на кшталт З. Бжезинського, але в інший спосіб відзначається, що **Україна для РФ виступає коронним діамантом**, через: свій розмір і населення; положення між Росією та іншими великими європейськими державами; роль як центрального елемента імперської російської та радянської економіки; її глибокі культурні, релігійні та мовні зв'язки з Росією. Особливо автори акцентують на історії Києва як колиски російської державності [47].

Напевно даються взнаки і неможливість американських дослідників усвідомити факт тисячолітньої історії українського народу, його віковичного прагнення до державотворення, звідси і намагання до брутального редукціонізму і фактичного заперечення історії Української Держави. Такий підхід не є науковим, він може мати місце у публіцистичному дискурсі, але аж ніяк не в науковому, особливому мілітарному та геостратегічному.

Висновки. Зважаючи на викладене, потребує корінної зміни формат підготовки аналітичних досліджень щодо України в рамках функціонування американських аналітичних спільнот.

Таким чином, висновую, що **стратегічне партнерство в практичній площині між Україною та США відбувається через викривлене дзеркало**: ті автори, які мають вплив на формування загальної думки і ухвалення рішень в США (передусім: Державний департамент), не мають достатньої кваліфікації для розуміння державотворчих процесів в Україні, вони не аналізують сучасні українські військові дослідження, а формулюють висновки, ґрунтуючись на уподобаннях та емпіричних даних, пристосовуючи їх до власних, наперед сформованих, результатів або ментальних узвичаєних парадигм (в тому числі і закладених свого часу Г. Кіссінджером та З. Бжезинським). Одним

із таких авторів, у якого встановлено системні помилки та неправильні тлумачення виступає Dara Massicot, яка системно возвеличувала РФ, приписувала без належної аргументації неіснуючі якості армії РФ, надавала суттєву перевагу оціночним судженням замість відвертого наукового діалогу із наданням доказів та наукових обґрунтувань власним науковим гіпотезам. Однак саме ця особа і надалі (станом на березень 2025 року) позиціонується одним із ключових експертів щодо армії РФ та війни в Україні [48].

У статті Тараса Кузьо також здійснено ретельний персональний аналіз доробку конкретного експерта у США у викривлене розуміння змісту державності України і як наслідок формування неправильних висновків та оцінок, які було покладено в основу концепції «невтягування США у війну» [49].

До таких псевдоекспертів, склад яких також має стати об'єктом вивчення для українських розвідувальних, а також правоохоронних органів спеціального призначення на предмет співпраці з іноземними спеціальними службами проти інтересів України, належать: Анжела Стент, Анатоль Лівен, Роберт Легволд, Ієн Бреммер, Роберт Джервіс, Джек Снайдер, Вільям К. Волфорт, Мері С. Саротт, Кіт Дарден і Валері Банс. Дарден, який писав у New York Times, Чарльз А. Купчан у Washington Post і Стівен М. Уолт у Foreign Policy – усі вони **рішуче виступали проти надсилання зброї в Україну**, вважаючи, що це було б великою помилкою.

Уолт стверджував, що відправка зброї в Україну була б «справді, дуже поганою ідеєю». Майкл Кофман заявив у New York Times, що «для США озброєння України може бути смертельною помилкою». Раджан Менон, Юджин Румер, Джон Дж. Міршаймер і Семюель Чарап, були ще рішучіше проти постачання зброї в Україну. Чарап писав у Foreign Policy, що надсилання зброї все одно нічого не змінить, оскільки Україна зазнає поразки від Росії [50]. Далі Чарап закликав Захід до стриманості (яку українці та інші розглядали як умиротворення) щодо Росії, а також до того, щоб Україна погодилася на територіальні компроміси, відмовившись від своєї територіальної цілісності [50].

Як влучно визначає професор Еліот Коен «викликає занепокоєння, те, що аналітичні помилки можуть повторитися в будь-якій ситуації, де невеликі групи експертів у конкретній країні мають величезний вплив» [51].

Порівняння війни РФ в Сирії, Ічкерії та Грузії, відсутність достовірних даних джерел щодо формування об'єктивних висновків сприяли суб'єктивізації мілітарного дискурсу в США, що значним чином не наблизило до об'єктивної оцінки спроможностей ЗСУ та підрозділів ТРО щодо відсічі збройній агресії РФ. Це, своєю чергою, уповільнило темпи реалізації стратегічного партнерства України та США,

окреслення власної стратегічної мети США у цій війні.

У цьому аспекті влучною є думка Т. Кузьо: «Західні експерти продовжують вважати, що вони є експертами як з Росії, так і з решти СРСП. Такого немає в жодному іншому регіоні світу. Експерт з Аргентини, наприклад, не є експертом з Латинської Америки, а експерт з Японії не є експертом зі Східної Азії. Експерти з Росії вважають, що вони також володіють досвідом щодо України та інших неросійських республік колишнього СРСП» [49].

Цей підхід категорично неприпустимий та концептуально помилковий.

На підставі здійсненого наукового аналізу **констатують**: науково необґрунтована діяльність псевдоекспертів з України в США цілком негативно вплинула на песимістичні прогнози щодо шансів України у війні проти Росії. Через суттєвий брак агентурної розвідки і як наслідок первинної агентурної інформації, непроведення власних активних заходів, фактичну бездіяльність ODNI щодо запобігання війни проти України, спотворені негативні оцінки підтримувалися на рівні Державного департаменту США, Пентагону, а також європейськими політиками та аналітичними центрами, які переважно розглядали зовнішню політику України лише в контексті зовнішньої політики РФ, і фактично в реальній політиці не зважали на міжнародну суб'єктність України. А такі впливові журнали, як: 1) Foreign Affairs; 2) Foreign Policy; 3) Politico; 4) RUSI Journal – стали хабом формування антиукраїнської доктрини на науковому рівні із подальшою екстраполяцією на реальну зовнішню політику.

Однак відмічу, що американці вміють аналізувати та визнавати публічно власні помилки. Тому я вітаю здійснений аналіз невдач та відвертих провалів американських аналітиків, проведений корпорацією RAND [14] щодо рівня наукового дослідження в рамках стратегічного партнерства, в якому засвідчено необхідність перезавантаження українсько-американських відносин не лише в частині фінансування подальшого озброєння, а й у частині передусім доктринальної синхронізації і розуміння сутності стратегічного партнерства, його форм та методів, стратегічної корисності для обох країн глибшого вивчення інтересів та цінностей та його практичного наповнення. Варто уникати підбору ілюстративного матеріалу до наперед заготовлених аргументів, натомість надавати перевагу справді науковим дослідженням із наперед визначеною методологією.

Важливе місце посідають академічні обміни, але не в односторонньому порядку, коли українці виступають в ролі слухняних студентів та слухачів, яких американські колеги зверхньо повчають, а рівноцінні та рівноправні обміни, адже нам є чим і ким пишатись.

Нам є чому навчити американців.

У нас є реальний практичний досвід війни проти Росії. Пізнання української геостратегічної та військової думки має відбуватись через опанування першоджерел, тобто *українських* розвідок, підготовлених *українськими* авторами, *українською* мовою та дослідниками, *українськими* (такими, що не фінансуються у будь-який спосіб США) недержавними аналітичними організаціями.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Ліпкан В. Деінституціоналізація як шлях до руйнування державності. Korrespondent.net. Блоги читачів. 2019. 18 листопада. URL: <https://blogs.korrespondent.net/blog/politics/4161872/>
2. Ліпкан В. А. Політичні засади геостратегії сучасної Української Держави : монографія. Одеса : Гельветика, 2024. 830 с.
3. Мандзюк О. А. Аналітична діяльність в Україні: адміністративно-правові засади регулювання : монографія. Херсон: Видавничий дім «Гельветика», 2019. 488 с.
4. Nassim Nicholas Taleb The Black Swan. Penguin Random House UK, 2008. 446 p.
5. Трофименко М. В. Публічна дипломатія в умовах глобалізації. Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора політичних наук за спеціальністю 23.00.04 – політичні проблеми міжнародних систем та глобального розвитку. Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Міністерство освіти і науки України, Київ, 2023. 511 с.
6. Липа Ю. Розподіл Росії. – Нью Йорк : Українська Книгарня «Говерля», 1954. 116 с.
7. Бугайський Я. Неспроможна держава. Інструкція з розшматування Росії. Видання друге. Київ: АРК ЮЕІ, 2024. 480 с.
8. Щербак Ю. Вбити імперію зла: Росія – вічний ворог України. Київ : Дух і Літера, 2023. 296 с.
9. Пам'ятаймо про депортації 1944–1951 років. URL: <https://uinp.gov.ua/informaciyni-materialy/vchytelyam/metodychni-rekomendaciyi/pamyataymo-pro-deportaciyi-1944-1951-rokiv>
10. Дорошко М. Геноцидні війни Леніна – Сталіна – Путіна в Україні. Київ : Ніка-Центр, 2023. 272 с.
11. Масляк П. Менталітетна база геостратегії Росії й України: теорія і практика в ХХІ ст. Українознавство. 2002. № 3. С. 162–164.
12. Стратегія зовнішньополітичної діяльності України : затв. указом Президента України від 26 серп. 2021 р. № 448/2021. Офіційний вісник Президента України. 2021. № 22. Ст. 1056.
13. David E. Sanger Biden Approved Secret Nuclear Strategy Refocusing on Chinese Threat. 20 August 2024. URL: <https://www.nytimes.com/2024/08/20/us/politics/biden-nuclear-china-russia.html>
14. Cohen A. Eliot, O'Brien P. The Russia-Ukraine War. A Study in Analytic Failure. CSIS, 2024. 78 p.
15. Kofman M. Putin's Wage Putin's Wager in Russia's Standoff with the West. 24 January, 2022. URL: <https://warontherocks.com/2022/01/putins-wager-in-russias-standoff-with-the-west/>
16. Massicot D. Ukraine Needs Help Surviving Airstrikes, Not Just Killing Tanks. URL: <https://www.rand.org/pubs/perspectives/202201/putins-wager-in-russias-standoff-with-the-west/>

org/pubs/commentary/2022/01/ukraine-needs-help-surviving-airstrikes-not-just-killing.html

17. Massicot D. Ukraine Needs Help Surviving Airstrikes, Not Just Killing Tanks. A Russian invasion would likely start with a punishing bombardment intended to induce quick capitulation. URL: <https://www.defenseone.com/ideas/2022/01/ukraine-needs-help-surviving-airstrikes-not-just-killing-tanks/360898/>

18. Kofman M. An Expert on Russia's armed forces, explains why the Kremlin will seek regime change in Ukraine The Economist. URL: <https://www.economist.com/by-invitation/2022/02/23/michael-kofman-an-expert-on-russias-armed-forces-explains-why-the-kremlin-will-seek-regime-change-in-ukraine>

19. Michael Kofman and Jeffrey Edmonds, "Russia's Shock and Awe: Moscow's Use of Overwhelming Force Against Ukraine," Foreign Affairs, February 22, 2022. URL: <https://www.foreignaffairs.com/articles/ukraine/2022-02-21/russias-shock-and-awe>

20. James Hackett, Nick Childs, and Douglas Barrie, "If New Looks Could Kill: Russia's Military Capability in 2022," Military Balance Blog, International Institute for Strategic Studies, February 15, 2022. URL: <https://www.iiss.org/online-analysis/military-balance/2022/02/if-new-looks-could-kill-russias-military-capability-in-2022>.

21. Russian Military Forces Dazzle after a Decade of Reform, The Economist, November 2, 2020. URL: <https://www.economist.com/europe/2020/11/02/russian-military-forces-dazzle-after-a-decade-of-reform>

22. Konstantin Bogdanov and Ilya Kramnik, The Russian Navy in the 21st Century: The Legacy and the New Path (Arlington, VA: Center for Naval Analysis, October 2018). URL: <https://www.cna.org/reports/2018/10/IOP-2018-U-018268-Final.pdf>; Hackett et al., "If New Looks Could Kill"

23. Sidharth Kaushal and Sam Cranny-Evans, "How Russia's Black Sea Fleet Could Change the Equation in Ukraine," RUSI, December 14, 2021. URL: <https://rusi.org/explore-our-research/publications/commentary/how-russias-black-sea-fleet-could-change-equation-ukraine>

24. Justin Bronk, "Ukrainian Air Defence Options in the Event of a Russian Attack," RUSI, February 8, 2022. URL: <https://rusi.org/explore-our-research/publications/commentary/ukrainian-air-defence-option-s-event-russian-attack>.

25. RUSI and RAND have published reports on the modernization of the Russian air force. Justin Bronk, "Russian and Chinese Combat Air Trends: Current Capabilities and Future Threat Outlook," RUSI, October 30, 2020. URL: <https://www.rusi.org/explore-our-research/publications/whitehall-reports/russian-and-chinese-combat-air-trends-current-capabilities-and-future-threat-outlook>.

26. Bronk, "Ukrainian Air Defence Options"; Dara Massicot, "Ukraine Needs Help Surviving Airstrikes, Not Just Killing Tanks," RAND Blog, RAND, January 19, 2022. URL: <https://www.rand.org/blog/2022/01/ukraine-needs-help-surviving-airstrikes-not-just-killing.html>.

27. Michael Simpson et al., Road to Damascus: The Russian Air Campaign in Syria, 2015 to 2018 (Santa Monica, CA: RAND, May 2022). URL: https://www.rand.org/pubs/research_reports/RRA1170-1.html

28. Valeriy Akimenko, Russia and Strategic Non-Nuclear Deterrence: Capabilities, Limitations and Challenges (London: Chatham House, July 2021), 13. URL: <https://www.chathamhouse.org/sites/default/files/2021-08/2021-07-29-russia-strategic-non-nuclear-akimenko.pdf>

29. Malyarenko T., Kormych B. The Barbarism of Hybrid Warfare. URL: <https://www.wilsoncenter.org/blog-post/barbarism-hybrid-warfare>

30. Hackett J. If New Looks Could Kill: Russia's military capability in 2022. URL: <https://www.iiss.org/online-analysis/military-balance/2022/02/if-new-looks-could-kill-russias-military-capability-in-2022/>.

31. Dunigan and Connable Russian Mercenaries in Great-Power Competition Strategic Supermen or Weak Link? URL: <https://www.rand.org/pubs/commentary/2021/03/russian-mercenaries-in-great-power-competition-strategic.html>.

32. Bredesen, M. G., & Friis, K. (2020). Missiles, Vessels and Active Defence: What Potential Threat Do the Russian Armed Forces Represent? The RUSI Journal, 165(5–6), 68–78. URL: <https://doi.org/10.1080/03071847.2020.1829991>.

33. Massicot D. Anticipating a New Russian Military Doctrine in 2020: What It Might Contain and Why It Matters. URL: <https://www.rand.org/pubs/commentary/2019/09/anticipating-a-new-russian-military-doctrine-in-2020.html>

34. R. D. Hooker Jr., "Major Theatre War: Russia Attacks the Baltic States," RUSI Journal 165, no. 7 (November 2020): 85–94, URL: <https://doi.org/10.1080/03071847.2021.1895548>.

35. Andrew Radin, Hybrid Warfare in the Baltics: Threats and Potential Responses (Santa Monica, CA: RAND, February 2017). URL: https://www.rand.org/pubs/research_reports/RR1577.html.

36. Clint Reach, Edward Geist, Abby Doll, and Joe Cheravitch, Competing with Russia Militarily: Implications of Conventional and Nuclear Conflicts (Santa Monica, CA: RAND, 2021). URL: <https://www.rand.org/pubs/perspectives/PE330.html>.

37. Bowen J. Hard choices as Ukraine faces worst crisis since war began. URL: <https://www.bbc.com/news/videos/cg33nzygez5o>.

38. Boston S., Massicot D. The Russian Way of Warfare. URL: https://www.rand.org/content/dam/rand/pubs/perspectives/PE200/PE231/RAND_PE231.pdf.

39. Ofer Fridman, Russian 'Hybrid Warfare': Resurgence and Politicisation (London: Hurst and Co., 2019); Bettina Renz, Russia's Military Revival (Cambridge: Polity, 2018).

40. Renz, Bettina. (2018). Russia's Military Revival. Cambridge : Polity.

41. Oscar Jonsson, The Russian Understanding of War: Blurring the Lines between War and Peace (Washington, D.C.: Georgetown University Press, 2019)

42. Bettina Renz, "Western Estimates of Russian Military Capabilities and the Invasion of Ukraine," Problems of Post-Communism 71, no. 3 (2024), 219–31. URL: <https://doi.org/10.1080/10758216.2023.2253359>.

43. Secretary Marco Rubio with Megyn Kelly of The Megyn Kelly Show. January 30, 2025. URL: <https://www.state.gov/secretary-marco-rubio-with-megyn-kelly-of-the-megyn-kelly-show/>

44. Lieven A. Ending the Threat of War in Ukraine: A Negotiated Solution to the Donbas Conflict and the Crimean Dispute. URL: <https://quincyst.org/research/ending-the-threat-of-war-in-ukraine/#>

45. Dr Jack Watling, Nick Reynolds The Plot to Destroy Ukraine. URL: <https://www.rusi.org/explore-our-research/publications/special-resources/plot-destroy-ukraine>

46. Samuel Charap and Mikhail Troitskiy, U.S.-Russia Relations in Post-Soviet Eurasia: Transcending the Zero-Sum Game, Working Group Paper 1 (Cambridge, MA: Working Group on the Future of U.S.-Russia Relations, September 2011). URL: https://futureofusruissrelations.wordpress.com/wp-content/uploads/2013/01/us-russiafuture_working_group_paper_1.pdf

47. Rumer E., Weiss Andrew S. Ukraine: Putin's Unfinished Business, Carnegie Endowment for International Peace, November 12, 2021. URL: <https://www.techtarget.com/searchcio/definition/transactional-leadership>.

48. Dara Massicot on Battlefield Developments in Ukraine and the Threat of Escalation. URL: <https://podcasts.apple.com/ru/podcast/dara-massicot-on-battlefield-developments-in-ukraine/id1112258664?i=100679516094&l=uk>.

49. Kuzio T. How Western Experts Got the Ukraine War So Wrong. URL: <https://www.geopoliticalmonitor.com/how-western-experts-got-the-ukraine-war-so-wrong/>.

50. Samuel Charap and Scott Boston, "The West's Weapons Won't Make Any Difference to Ukraine," *Foreign Policy*, January 21, 2022. URL: <https://foreignpolicy.com/2022/01/21/weapons-ukraine-russia-invasion-military/>.

51. Cohen A. Eliot, O'Brien P. How Defense Experts Got Ukraine Wrong. 27 September 2024. URL: <https://www.theatlantic.com/ideas/archive/2024/09/how-defense-experts-got-ukraine-wrong/680045/>.

REFERENCES:

1. Lipkan, V. (2019). *Deinstitutionalizatsiya yak shliah do ruynuvannya derzhavnosti [Deinstitutionalization as a way to destroy statehood]*. *blogs.korrespondent.net*. Retrieved from <https://blogs.korrespondent.net/blog/politics/4161872/> [in Ukrainian].

2. Lipkan, V. A. (2024). *Politychni zasady heostrategii suchasnoi Ukrainy derzhavy [Political Foundations of the Geostrategy of the Modern Ukrainian State]*. Odesa: Gelvetika. [in Ukrainian].

3. Mandziuk, O. A. (2019). *Analitichna diialnist v Ukraini: administrativno-pravovi zasady rehulivuvannya [Analytical Activity in Ukraine: Administrative and Legal Basis of Regulation]*. Kherson: Gelvetika [in Ukrainian].

4. Taleb, Nassim Nicholas. (2008). *The Black Swan*. Penguin Random House UK, 2008. 446 p.

5. Trofymenko, M. V. (2023). *Publichna diplomatiia v umovakh hlobalizatsii [Public Diplomacy in the Context of Globalization]*. Kyiv: Taras Shevchenko Kyiv national University [in Ukrainian].

6. Lypa, Yu. (1954). *Rozpodil Rosii [Division of Russia]*. New York: Goverlia [in Ukrainian].

7. Buhaiskyi, Ya. (2024) *Nespromozhna derzhava. Instruksiiia z rozshmatuvannya Rosii [An insolvent state. Instructions for dismembering Russia]*. Kyiv: ARK UA [in Ukrainian].

8. Shcherbak, Yu. (2023). *Vbyty imperiiu zla: Rosiia – vichnyi voroh Ukrainy [Kill the evil empire: Russia is the eternal enemy of Ukraine]*. Kyiv: Duh i Litera [in Ukrainian].

9. Pamiataimo pro deportatsii 1944–1951 rokiv [Let us remember the deportations of 1944–1951]. Retrieved from <https://uinp.gov.ua/informaciyni-materialy/vchytelyam/metodychni-rekomendaciyi/pamyataymo-pro-deportaciyi-1944-1951-rokiv> [in Ukrainian].

10. Doroshko, M. (2023). *Henotsydni viiny Lenina – Stalina – Putina v Ukraini [The genocidal wars of Lenin-Stalin-Putin in Ukraine]*. Kyiv: Nike-Center [in Ukrainian].

11. Masliak, P. (2002). Mentalitetna baza heostrategii Rosii y Ukrainy: teoriia i praktyka v KhKhI st. [Mental Base of the Geostrategy of Russia and Ukraine: Theory and Practice in the XXI Century]. *Ukrayinoznavstvo – Ukrainian Studies*. 3. 162–164 [in Ukrainian].

12. *Strategiia zovnishnopolitychnoi diialnosti Ukrainy [Strategy of foreign policy activities of Ukraine]*: ukaz Prezydenta Ukrainy vid 26 serp. 2021 r. № 448/2021. *Ofitsiyni visnyk Prezydenta Ukrainy – Official Gazette of the President of Ukraine*. 2021. № 22. Ст. 1056. [in Ukrainian].

13. David, E. (2024). Sanger Biden Approved Secret Nuclear Strategy Refocusing on Chinese Threat. 20 August 2024. Retrieved from <https://www.nytimes.com/2024/08/20/us/politics/biden-nuclear-china-russia.html>.

14. Cohen, A. Eliot & O'Brien P. (2024). *The Russia-Ukraine War. A Study in Analytic Failure*. CSIS, 78 p.

15. Kofman, M. (2022). Putin's Wage Putin's Wager in Russia's Standoff with the West. 24 January, 2022. Retrieved from <https://warontherocks.com/2022/01/putins-wager-in-russias-standoff-with-the-west/>.

16. Massicot, D. (2022). Ukraine Needs Help Surviving Airstrikes, Not Just Killing Tanks. Retrieved from <https://www.rand.org/pubs/commentary/2022/01/ukraine-needs-help-surviving-airstrikes-not-just-killing.html>

17. Massicot, D. (2022). Ukraine Needs Help Surviving Airstrikes, Not Just Killing Tanks. A Russian invasion would likely start with a punishing bombardment intended to induce quick capitulation. Retrieved from <https://www.defenseone.com/ideas/2022/01/ukraine-needs-help-surviving-airstrikes-not-just-killing-tanks/360898/>.

18. Kofman, M. (2022). An Expert on Russia's armed forces, explains why the Kremlin will seek regime change in Ukraine. *The Economist*. Retrieved from <https://www.economist.com/by-invitation/2022/02/23/michael-kofman-an-expert-on-russias-armed-forces-explains-why-the-kremlin-will-look-for-regime-change-in-ukraine>

19. Kofman, M. & Edmonds, J. (2022). Russia's Shock and Awe: Moscow's Use of Overwhelming Force Against Ukraine. *Foreign Affairs*. February 22. Retrieved from <https://www.foreignaffairs.com/articles/ukraine/2022-02-21/russias-shock-and-awe>

20. Hackett James, Childs, Nick, & Barrie, Douglas (2022). If New Looks Could Kill: Russia's Military Capability in 2022. *Military Balance Blog, International Institute for Strategic Studies*. February 15. Retrieved from <https://www.iiss.org/online-analysis/military-balance/2022/02/if-new-looks-could-kill-russias-military-capability-in-2022>.

21. Russian Military Forces Dazzle after a Decade of Reform. (2020). *The Economist*. November 2. Retrieved

from <https://www.economist.com/europe/2020/11/02/russian-military-forces-dazzle-after-a-decade-of-reform>.

22. Bogdanov, K. & Ilya Kramnik, I. (2018). The Russian Navy in the 21st Century: The Legacy and the New Path. Arlington, VA : Center for Naval Analysis, October. *www.cna.org*. Retrieved from <https://www.cna.org/reports/2018/10/IOP-2018-U-018268-Final.pdf>; Hackett et al., "If New Looks Could Kill».

23. Kaushal, Sidharth & Cranny-Evans? Sam. (2021). How Russia's Black Sea Fleet Could Change the Equation in Ukraine. *RUSI* (Royal United Services Institute). December 14. Retrieved from <https://rusi.org/explore-our-research/publications/commentary/how-russias-black-sea-fleet-could-change-equation-ukraine>

24. Bronk, Justin. (2022). Ukrainian Air Defence Options in the Event of a Russian Attack. *RUSI* (Royal United Services Institute). February 8. Retrieved from <https://rusi.org/explore-our-research/publications/commentary/ukrainian-air-defence-option-s-event-russian-attack>.

25. RUSI and RAND have published reports on the modernization of the Russian air force. (2020). Justin Bronk. "Russian and Chinese Combat Air Trends: Current Capabilities and Future Threat Outlook.» *RUSI* (Royal United Services Institute). October 30. Retrieved from <https://www.rusi.org/explore-our-research/publications/whitehall-reports/russian-and-chinese-combat-air-trends-current-capabilities-and-future-threat-outlook>.

26. Bronk, Justin. (2022). "Ukrainian Air Defence Options»; Dara Massicot, "Ukraine Needs Help Surviving Airstrikes, Not Just Killing Tanks.» *RAND Blog*, *RAND*. January 19. Retrieved from <https://www.rand.org/blog/2022/01/ukraine-needs-help-surviving-airstrikes-not-just-killing.html>.

27. Simpson, M. et al. (2022). Road to Damascus: The Russian Air Campaign in Syria, 2015 to 2018. Santa Monica, CA: RAND. *RAND*. Retrieved from https://www.rand.org/pubs/research_reports/RRA1170-1.html

28. Akimenko, V. (2021). Russia and Strategic Non-Nuclear Deterrence: Capabilities, Limitations and Challenges. London: Chatham House, July, 13. Retrieved from <https://www.chathamhouse.org/sites/default/files/2021-08/2021-07-29-russia-strategic-non-nuclear-akimenko.pdf>

29. Malyarenko, T. & Kormych, B. The Barbarism of Hybrid Warfare. *wilsoncenter.org*. Retrieved from <https://www.wilsoncenter.org/blog-post/barbarism-hybrid-warfare>

30. Hackett, J. If New Looks Could Kill: Russia's military capability in 2022. *www.iiss.org*. Retrieved from <https://www.iiss.org/online-analysis/military-balance/2022/02/if-new-looks-could-kill-russias-military-capability-in-2022/>.

31. Dunigan, Molly & Connable, Ben. (2021). Russian Mercenaries in Great-Power Competition Strategic Supermen or Weak Link? *RAND*. Retrieved from <https://www.rand.org/pubs/commentary/2021/03/russian-mercenaries-in-great-power-competition-strategic.html>.

32. Bredesen, M. G., & Friis, K. (2020). Missiles, Vessels and Active Defence: What Potential Threat Do the Russian Armed Forces Represent? *The RUSI Journal*, 165 (5–6), 68–78. DOI: <https://doi.org/10.1080/03071847.2020.1829991>.

33. Massicot, D. (2020). Anticipating a New Russian Military Doctrine in 2020: What It Might Contain and Why It Matters. *RAND*. Retrieved from <https://www.rand.org/pubs/commentary/2019/09/anticipating-a-new-russian-military-doctrine-in-2020.html>

34. Hooker Jr., R. D. (2020). Major Theatre War: Russia Attacks the Baltic States. *The RUSI Journal*, 165, (7), 85–94. DOI: <https://doi.org/10.1080/03071847.2021.1895548>.

35. Radin, Andrew. (2017). Hybrid Warfare in the Baltics: Threats and Potential Responses. Santa Monica, CA: RAND, February. Retrieved from https://www.rand.org/pubs/research_reports/RR1577.html.

36. Clint, Reach, Edward, Geist, Abby, Doll, & Joe, Cheravitch. (2021). Competing with Russia Militarily: Implications of Conventional and Nuclear Conflicts. Santa Monica, CA: RAND. *RAND*. Retrieved from <https://www.rand.org/pubs/perspectives/PE330.html>.

37. Bowen, J. (2024). Hard choices as Ukraine faces worst crisis since war began. *www.bbc.com*. Retrieved from <https://www.bbc.com/news/videos/cg33nzygez5o>.

38. Boston, S. & Massicot, D. (2017). The Russian Way of Warfare. *RAND*. Retrieved from https://www.rand.org/content/dam/rand/pubs/perspectives/PE200/PE231/RAND_PE231.pdf.

39. Fridman, Ofer. (2019). Russian 'Hybrid Warfare': Resurgence and Politicisation. London: Hurst and Co.

40. Renz, Bettina. (2018). Russia's Military Revival. Cambridge : Polity.

41. Jonsson, Oscar. (2019). The Russian Understanding of War: Blurring the Lines between War and Peace. Washington, D.C. : Georgetown University Press.

42. Renz, Bettina. (2024). Western Estimates of Russian Military Capabilities and the Invasion of Ukraine. *Problems of Post-Communism*, 71, (3), 219–31. DOI: <https://doi.org/10.1080/10758216.2023.2253359>.

43. Secretary Marco Rubio with Megyn Kelly of The Megyn Kelly Show. January 30, 2025. *www.state.gov*. Retrieved from <https://www.state.gov/secretary-marco-rubio-with-megyn-kelly-of-the-megyn-kelly-show/>.

44. Lieven, A. Ending the Threat of War in Ukraine: A Negotiated Solution to the Donbas Conflict and the Crimean Dispute. *quincyinst.org*. Retrieved from <https://quincyinst.org/research/ending-the-threat-of-war-in-ukraine/>.

45. Dr Jack Watling & Nick Reynolds. (2022). The Plot to Destroy Ukraine. *RUSI* (Royal United Services Institute). Retrieved from <https://www.rusi.org/explore-our-research/publications/special-resources/plot-destroy-ukraine>

46. Charap, Samuel & Troitskiy, Mikhail. (2011). U.S.-Russia Relations in Post-Soviet Eurasia: Transcending the Zero-Sum Game, Working Group Paper 1. Cambridge, MA: Working Group on the Future of U.S.-Russia Relations, September. *futureofusruissrelations.wordpress.com*. Retrieved from https://futureofusruissrelations.wordpress.com/wp-content/uploads/2013/01/us-russiafuture_working_group_paper_1.pdf

47. Rumer, E. & Weiss, Andrew S. (2021). Ukraine: Putin's Unfinished Business. Carnegie Endowment for International Peace, November 12. *www.techtarget.com*. Retrieved from <https://www.techtarget.com/searchcio/definition/transactional-leadership>.

48. Dara Massicot on Battlefield Developments in Ukraine and the Threat of Escalation. *podcasts.apple.com*. Retrieved from <https://podcasts.apple.com/ru/podcast/dara-massicot-on-battlefield-developments-in-ukraine/id1112258664?i=1000679516094&l=uk>.

49. Kuzio, T. How Western Experts Got the Ukraine War So Wrong. *www.geopoliticalmonitor.com*. Retrieved from <https://www.geopoliticalmonitor.com/how-western-experts-got-the-ukraine-war-so-wrong/>.

50. Charap, Samuel & Boston, Scott. (2022). The West's Weapons Won't Make Any Difference to Ukraine.» *Foreign Policy*. January, 21. *foreignpolicy.com*. Retrieved from <https://foreignpolicy.com/2022/01/21/weapons-ukraine-russia-invasion-military/>.

51. Cohen, A. Eliot & O'Brien P. (2024). How Defense Experts Got Ukraine Wrong. 27 September. *www.theatlantic.com*. Retrieved from <https://www.theatlantic.com/ideas/archive/2024/09/how-defense-experts-got-ukraine-wrong/680045/>.

Assessment of current American analytical studies on the potential of strategic partnership between Ukraine and the USA

Lipkan Volodymyr Anatoliyovych

Doctor of Law, Professor,
Professor at the Department of Criminal
Law, Process and Criminalistics
Academy of Labour, Social Relations
and Tourism
Kiltseva Doroha str., 3A, Kyiv, Ukraine
ORCID: 0000-0002-7411-2086

The article evaluates contemporary American analytical research on the potential of the strategic partnership between Ukraine and the United States. It highlights key issues in American analytical studies, including incompetence, an inability to engage with Ukrainian-language research, bias, and preconceived perspectives. The study identifies that some analyses are manipulative, suggestive, and even anti-Ukrainian in nature. The authors of the latter category have been specifically named and disclosed. The research concludes that the American school of analysis lacks consensus-based and scientifically developed foundations for conducting analytical studies on Ukraine.

From the perspective of public diplomacy as an element of strategic communications, the article examines Russia's actions against the U.S. that impact the Ukraine-U.S. strategic partnership, categorizing them into: (1) open diplomacy, (2) propaganda and lobbying, (3) public diplomacy, and (4) cultural diplomacy. Each category is analyzed in detail.

The study assesses five types of variables articulated in American analytical research regarding the military power of Ukraine and Russia in the event of an escalation of armed conflict into full-scale war. It finds that numerous American publications have engaged in uncritical replication, promotion, and amplification of Russian-preferred narratives without proper scientific scrutiny. Moreover, an overestimation of Russian military thought – contrasted with an underestimation of Ukrainian military strategy and doctrine – prevented American researchers from correctly defining the format of war, thereby influencing the intensity and potential development of the Ukraine-U.S. strategic partnership in the military sphere.

An analysis of American research reveals superficial scientific approaches, a tendency to fit facts into pre-existing conclusions, and excessive reliance on the case study method, which is often incorrectly extrapolated to other theaters of war and geostrategic actors. Prior to 2022, there were very few scholarly sources advocating for a more cautious and precise assessment of Russia's military capabilities and the effectiveness of its military reforms.

The study highlights overt bias and condescension among American authors toward Ukrainian military and geostrategic expertise. A group of pseudo-experts who deliberately distorted information about Ukraine's actual military power and provided unfounded conclusions is identified. These distortions significantly affected the level of military assistance provided to Ukraine in its defense against Russian aggression. The scientifically unsubstantiated activities of certain Ukrainian pseudo-experts in the U.S. negatively influenced pessimistic forecasts regarding Ukraine's chances in the war against Russia.

Due to a substantial lack of intelligence operations and, consequently, the absence of primary intelligence data, as well as a failure to conduct proactive measures, the Office of the Director of National Intelligence (ODNI) remained largely inactive in preventing the war against Ukraine. As a result, distorted negative assessments were sustained at the level of the U.S. State Department, the Pentagon, and certain European politicians and think tanks. These actors predominantly viewed Ukraine's foreign policy through the lens of Russia's foreign policy, effectively disregarding Ukraine's international subjectivity in realpolitik.

*Furthermore, influential journals such as *Foreign Affairs*, *Foreign Policy*, *Politico*, and *RUSI Journal* have served as hubs for shaping an anti-Ukrainian doctrine at the scholarly level, with subsequent extrapolation into real-world foreign policy.*

Key words: analytical research, analytical narrative, strategic partnership, strategic policy, failure of American analytical studies, strategic course of the state, foreign policy, international security, geostrategy of the Ukrainian State, Ukrainian civilizational identity, Russia's war against Ukraine.